

gyan bírom, mire futja? És tette, látványosság nélküli gondoskodással, amit helyesnek vélt és tehetett.

Egyszer — 72 táján — nagyon komolyan, valami köszönőmfélét akartam kifejezni neki. Elhessentette.

„Maga senkinek ne köszönjön semmit. Maga amit elért, egyes-egyedül az írói és emberi természetének köszönheti. Hogy segítettünk? Más kérdés. A tehetségnek jár a segítség.”

Gyönyörű volt ezt hallani. És hinni benne. De a válaszom sem hazug, most, tíz évvel később, mennyi-mennyi buktató és győztes csata után:

Kedves Illés Endre! A tehetséget is el lehet taposni. Vagy csak kifárasztani, elsorvasztani, egyszerűen. Nálam ezt sokkal jobban tudja. Volt, van és lesz is rá példa elég. S amíg ez a könyörtelenség is érvényes a világban, érvényes és fényes marad a köszönet...

Gyakran állok dolgozószobám ablakánál. Egy kicsit félrehúzom a függönyt. Gondolkodom, erről-arról, vagy csak báméskodom. S gyakran látom Illés Endrét, ahogy átmegy az úttesten, kezében aktatáska; biztosan megy, célratörően, erővel megy a kiadóba. Sójajtok magamban: bizony, öregszem... Ő pedig, ha valamiért, ezért a sóhajlásért haragudna. Én meg tisztelettel irigylem őt: egy ritka életvitel megtestesülése, amit bizonyára sokan kívánnak, de kevesen követnek, s még kevesebben képesek ilyen makacs-diadalmasan valóra is váltani!

A RÉVAI KÖNYVKIADÓBAN: ILLÉS ENDRE, VÉRTES GYÖRGY, TERSÁNSZKY, VAS ISTVÁN, NOGRÁDI SÁNDOR